

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 587/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1	J. H.	w okresie od dnia 24 sierpnia 2016 r. do dnia 13 września 2016 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z drugą ustaloną osobą przywłaszczył powierzony mu na podstawie umowy leasingu numer (...) z dnia 12 marca 2010 r. samochód marki P. (...)	

		o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...) o wartości 17 000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 12.03.2010 r. w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z J. M. umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...). Przedmiotowy pojazd został oddany J. M. do używania, w dalszym ciągu pozostając własnością (...) Sp. z o.o. (...) opiewał na kwotę 36.886,14 zł i miał być spłacony w 48 ratach miesięcznego czynszu. J. M. ostatniej wpłaty dokonała w dniu 30.10.2013 roku.</p> <p>W listopadzie 2013 r. J. M. wraz z J. H. byli u znajomego o imieniu M. w W.. J. H. poprosił go o pożyczkę krótkoterminową. Jako jej zabezpieczenie J. H. pozostawił za zgodą J. M. samochód P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w komisie samochodowym. J. H. miał odebrać auto po kilku dniach, jednak tego nie zrobił.</p>	częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. H.	83-85 220-221	

Wobec braku spłat rat leasingowych pismem z dnia 08.01.2014 r. (...) Sp. z o.o. wypowiedział umowę leasingu, wzywając J. M. do zwrotu przedmiotu umowy.

Wobec dalszego braku spłaty, w 2016 r. (...) Sp. z o.o. podjął czynności windykacyjne w terenie. Nie doprowadziły one do spłaty należności ani odzyskania przedmiotowego pojazdu. J. M. odmówiła zwrotu pojazdu, twierdząc iż przekazała go J. H..

W dniu 18.08.2016 r. J. M. ponownie została wezwana do wydania przedmiotowego pojazdu, jednakże nie wywiązała się z tego obowiązku i nie dokonała dalszych spłat rat leasingowych. W dniu 13.09.2016 r. wpłynęło zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożone przez (...) Sp. z o.o.

Biegły w zakresie szacowania nieruchomości i ruchomości A. S. określił wartość rynkową samochodu P. (...) na datę utraty tj. 08.01.2013 r./ 13.09.2016 r. na poziomie 17.000 zł.

W dniu 19.04.2017 r. doszło do zawarcia ugody pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a J. M., która uznała swoje zadłużenie wynikające z umowy leasingu nr (...)

i zobowiązała się do jego spłaty w uzgodniony sposób. J. M. nie wywiązała się w całości z w/w ugody. W związku z powyższym obecna kwota niezaspokojonego roszczenia (...) Sp. z o.o. z tytułu umowy leasingu nr (...) wynosi 2.146,31 zł.		
wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanej w sprawie III K 396/17 oraz zeznania świadka J. M.	45-46v, 64- 65v, 237- 238	
wezwania świadka A. A.	37- 38, 297v	
zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa	2- 5	
umowa leasingu nr (...) wraz z dokumentacją	6-15	
wypowiedzenie umowy leasingu	16	
raport końcowy o stanie zlecenia z dn. 19.07.2016 r.	19	
wezwanie do wydania rzeczy z dnia 18.08.2016 r.	33	
opinia biegłego z zakresu szacowania ruchomości	53-60	
opinia sądowo-psychologiczna	257-262	
wniosek oskarżyciela posiłkowego o naprawienie szkody wraz z Ugodą z dnia 21 kwietnia 2017 r. oraz postanowieniem o	298- 303	

umorzeniu egzekucji z dnia 06.05.2020 r.			
Karta karna	271-271v		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	J. H.	Jak w pkt. 1.1.1	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
J. M. aby uzyskać pieniądze znalazła komis w W.. Porozumiała się z właścicielem komis lub pracownikiem, że pozostawi przedmiotowy samochód w komisie do sprzedaży. Następnie pojechała z pracownikiem do banku, gdzie wpłaciła pieniądze, które wcześniej od niego otrzymała, na poczet pozostałych rat leasingowych. Następnie wycofała dokonaną wpłatę a pieniądze zatrzymała. Nie powiadomiła o tym komis, który oczekiwał na końcowe dokumenty z leasingu. J. H. nie był obecny w komisie z J. M., nie wziął też żadnych pieniędzy pod zastaw przedmiotowego auta.	w części wyjaśnienia oskarżonego J. H.	83-85 220-221	

2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.	częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. H.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego odnośnie przedmiotowego czynu są wiarygodne jedynie w niewielkiej części. Wyjaśnił, że zna J. M., z którą w przeszłości zamieszkiwał i miał z nią romans. Zdarzenia związane z samochodem miały miejsce ok. pół roku przed rozstaniem z J. M..</p> <p>W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadka J. M..</p>	
zeznania świadka J. M.	<p>Zeznania świadka oraz jej wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanej w sprawie III K 396/17, są wiarygodne w całości. Świadek zeznała, że zawarła umowę leasingu nr (...). Początkowo spłacała raty leasingowe za samochód, jednakże później zaprzestała spłat. W listopadzie 2013 r. wraz z J. H. byli u znajomego o imieniu M. w W.. J. H. poprosił znajomego o pożyczkę krótkoterminową. Jako</p>		

zabezpieczenie spłaty pożyczki J. H. pozostawił należący do świadka samochód P. (...) w komisie samochodowym. Świadek wyraziła na to zgodę, licząc na odzyskanie pojazdu. J. H. nie odebrał już auta z komisji. Świadek nie wie jaką kwotę pieniędzy otrzymał J. H. od znajomego. J. H. wiedział, że samochód marki P. (...) o nr rej. (...) i numerze VIN (...) jest przedmiotem leasingu i nie stanowi własności świadka. Wielokrotnie miał w rękach dowód rejestracyjny pojazdu. Na pozostawiony samochód nie była zawierana żadna umowa komisji, lecz była to jedynie ustna umowa pomiędzy J. H. i jego znajomym M..

W dniu 24.08.2016 r. świadek otrzymała pisemne wezwanie do wydania rzeczy złożone w imieniu (...) Sp. z o.o.

W dniu 19.04.2017 r. świadek zawarła ugodę z (...) Sp. z o.o. dotyczącą spłaty zadłużenia wynikającego z zawartej umowy leasingu.

Zeznania świadka są spójne, szczegółowe i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności dokumentacją dotyczącą umowy leasingu. Nie budzą wątpliwości pod względem szczerości i

	<p>konsekwencji. Świadek nie negowała ani nie umniejszała własnego udziału w przestępstwie. Brak jest logicznych podstaw do uznania, iż miałyby fałszywie obciążać inną osobę i nieprawdziwie przedstawiać jej rolę.</p>	
zeznania świadka A. A.	<p>Zeznania świadka są wiarygodne w całości. Świadek zeznała, że w dniu 12.03.2010 r. została zawarta umowa leasingu nr (...) dotycząca pojazdu P. (...) o numerze VIN (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. a J. M.. Umowa i regulamin umowy, przewidują że użytkownikiem pojazdu będzie leasingobiorca. Istnieje możliwość użyczenia pojazdu osobom trzecim, po wystąpieniu o uzyskanie takiej zgody do leasingodawcy. J. M. nie informowała leasingodawcy o tym, że użycza przedmiotowy pojazd J. H. i nie wystąpiła o udzielenie takiej zgody. Spółka (...) Sp. z o.o. uzyskała taką informację od zewnętrznej firmy windykacyjnej, której zlecono obsługę przedmiotowej umowy po jej wypowiedzeniu. Firmie windykacyjnej nie udało się odzyskać długu ani pieniędzy. Spółka (...) nie ma wiedzy odnośnie miejsca przechowywania pojazdu jak i powodów przekazania go osobie trzeciej.</p>	

	<p>Zeznania tego świadka są spójne, logiczne. Znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji dotyczącej przedmiotowej umowy leasingu jak i w zeznaniach świadek J. M..</p>	
<p>Opinia sądowo-psychologiczna</p>	<p>Opinia biegłego psychologa zasługiwała na walor wiarygodności. Była on jasna, pełna i nie budząca wątpliwości stron oraz Sądu. Biegły zaopiniował, że zeznania złożone przez świadek J. M. w dniu 14.02.2020 r. mogą stanowić wartościowy materiał dla potrzeb prowadzonego postępowania. Tym niemniej, z uwagi na relacjonowane emocjonalne obciążenie świadka przewlekłym stresem (związanym z jej stanem somatycznym), w interpretacji jej zeznań należy wziąć pod uwagę możliwość obniżenia jej zdolności do rekonstruowania szczegółów przedmiotowych zdarzeń.</p>	
<p>Zawiadomienie</p>	<p>Dowody nieosobowe nie wzbudziły wątpliwości, zostały zabezpieczone prawidłowo, dokumenty sporządzono przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji określających ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich</p>	

	opisanych. Materiał ten nie był kwestionowany przez strony. W efekcie Sąd nie znalazł podstaw, by tym dokumentom odmówić wiary i uznał, że stanowią one dowód tego, co zostało w nich stwierdzone.		
Umowa leasingu nr (...) wraz z dokumentacją			
Wypowiedzenie leasingu			
Raport końcowy o stanie zlecenia z dn. 19.07.2016 r.			
Wezwanie do wydania rzeczy z dnia 18.08.2016 r.			
Opinia biegłego z zakresu szacowania ruchomości			
Wniosek oskarżyciela posiłkowego o naprawienie szkody wraz z Ugodą z dnia 21 kwietnia 2017 r. oraz postanowieniem o umorzeniu egzekucji z dnia 06.05.2020 r.			
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.1.1	W części wyjaśnienia oskarżonego J. H.	<p>Za niewiarygodne Sąd uznał w przeważającej części wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył swojemu udziałowi w zarzucanym mu czynie. Oskarżony wyjaśnił, że J. M. aby uzyskać pieniądze znalazła komis w W.. Dowiedział się, że świadek dogadała się z właścicielem komis lub pracownikiem, że pozostawi przedmiotowy samochód w komisie do sprzedaży. Następnie pojechała z pracownikiem do banku, gdzie wpłaciła pieniądze, które wcześniej od niego otrzymała, na poczet pozostałych rat leasingowych. Następnie wycofała dokonaną wpłatę a pieniądze zatrzymała. Nie powiadomiła o tym komis, który oczekiwał na końcowe dokumenty z leasingu. Oskarżony o powyższym dowiedział się od J. M.. Oskarżony nie był obecny w komisie z J. M., nie wziął też żadnych pieniędzy pod zastaw przedmiotowego auta.</p> <p>W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka J. M.. Oskarżony z jednej strony wyjaśnia, iż nie miał nic wspólnego z przywłaszczeniem przedmiotowego pojazdu, z drugiej podaje szczegółowe informacje z tego zdarzenia, o których miał się dowiedzieć jedynie ze słyszenia od</p>	
-------	--	---	--

		J. M. kilka lat wcześniej. Takie wyjaśnienia Sąd uznał za niewiarygodne. Wskazać przy tym należy, iż brak jest logicznych podstaw do uznania, iż J. M. (uprzednio prawomocnie skazana za współsprawstwo przedmiotowego czynu) miałaby fałszywie obciążać oskarżonego i nieprawdziwie przedstawiać jego rolę. Świadek wskazała, iż nie ma do oskarżonego żadnych pretensji ani żalu odnośnie relacji które ich łączyły.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	<i>I</i>	<i>J. H.</i>
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż ujawniony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżony J. H. działając wspólnie i w porozumieniu J. M. popełnił zarzucany mu czyn i pozwala bez żadnych wątpliwości na			

uznanie jego winy za udowodnioną.

Sąd uzupełnił opis czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez ustalenie, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z J. M. (skazaną w sprawie III K 396/17), której to został powierzony przedmiotowy pojazd na podstawie umowy leasingu nr (...) z dnia 12 marca 2010 r.

Istotą współsprawstwa jest akceptacja własnego wkładu współsprawcy w realizację przestępnego celu oraz świadomość uzupełniania tym samym działań innych osób. Współsprawstwo, od strony przedmiotowej nie musi polegać na realizacji wszystkich znamion czasownikowych ujętych w opisie czynu zabronionego. Wymaga natomiast, by sprawca podjął takie zachowanie, które na gruncie przyjętego porozumienia stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek realizacji przez innego współsprawcę znamion czynu zabronionego. Wystarczy więc, że oskarżeni w ramach podziału ról, podejmowali takie działania, które z działaniami pozostałych uczestników porozumienia zmierzały do dokonania przypisanego czynu.” – wyrok SA w Warszawie z dnia 18 października 2018

r., II AKa 169/18, Lex nr 2622690.

Do znamion przestępstwa stypizowanego w art. 284 § 1 i 2 k.k. należy przywłaszczenie cudzej rzeczy. Szczególnym przedmiotem ochrony jest zatem własność rzeczy, a czynność wykonawcza w postaci przywłaszczenia rzeczy polega na postąpieniu z rzeczą tak jak właściciel. Od kradzieży przywłaszczenie różni się brakiem elementem zaboru - w przypadku przestępstwa kradzieży sprawca zabiera z posiadania innej osoby cudze mienie w celu przywłaszczenia, natomiast sprawca przestępstwa określonego w art. 284 k.k. przywłaszcza sobie cudze mienie, które znajduje się już w jego, legalnym a nie bezprawnym, posiadaniu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2013r. II AKa 49/13, LEX nr 1294864). Przywłaszczona rzecz znajduje się we władaniu sprawcy, a przez sam fakt przywłaszczenia nie następuje żadna fizyczna zmiana w sytuacji rzeczy (vide M. Mozgawa (red.) M. Budyń – Kulik, P. Kozłowska – Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz, LEX 2013).

Strona podmiotowa ww. przestępstwa zasadza się na umyślności, a ściślej na

zamiarze bezpośrednim. Nie wystarczy tu samo rozporządzenie cudzym mieniem, konieczne jest, aby sprawca chciał je zatrzymać bez prawnego tytułu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1978r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 400). Stąd należy przyjąć, że przywłaszczenie jest przestępstwem kierunkowym (vide Marek A., Komentarz, s. 606; Michalski B. (w:) Wąsek II, s. 916). Tym samym dla przypisania czynu z art. 284 § 1 i 2 k.k. niezbędne jest ustalenie, że sprawca tego czynu musi działać w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie "cudzej" rzeczy (mienia) - z zamiarem trwałego włączenia przedmiotu przestępstwa do swojego majątku, a nie zatem tylko z zamiarem bezprawnego władania rzeczą. Nie wystarczy przy tym, by godził się na możliwość przywłaszczenia - musi on bowiem tego chcieć i musi to być jego celem, jest to bowiem przestępstwo umyślne, którego stroną podmiotową charakteryzuje szczególny zamiar bezpośredni kierunkowy określany jako animus rem sibi habendi - definitywnego uczynienia cudzej rzeczy jako własnej i musi on być bezsprzeczny (vide wyrok Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z dn. 06.06.2018r. o sygn. II AKa 76/2018, LEX nr 2528154). Przez przywłaszczenie rozumie się rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym, z wykluczeniem osoby uprawnionej. Istotą przywłaszczenia jest zatem zewnętrzne zachowanie się sprawcy - określane powszechnie jako rozporządzenie rzeczą ruchomą przez włączenie jej do swojego majątku albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dn. 12.02.2018r. o sygn. II AKa 317/17, LEX nr 2460058). O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć zarówno odmowa zwrotu cudzej rzeczy, jak i zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż, czy też darowanie innej osobie, w których to zachowaniach przejawia się zamiar zatrzymania rzeczy na własność (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. II AKa 393/17, LEX nr 2504706).

Typ kwalifikowany przywłaszczenia – sprzeniewierzenie (art. 284 § 2 KK) polega na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej, która została wcześniej sprawcy

powierzona przez
uprawnionego na mocy
np. umowy najmu,
użyczenia, przechowania.
"Powierzenie to
przeniesienie władztwa
nad rzeczą na inną
niż właściciel osobę,
powiązane z ustaleniem
określonego postępowania
z rzeczą przez osobę ją
uzyskującą i połączone z
zastrzeżeniem
konieczności jej zwrotu
w przyszłości" (wyr. SA
w Szczecinie z 27.2.2014
r., II AKa 15/14, L.).
Może to być jakikolwiek
stosunek prawny, nie
ma też znaczenia forma
powierzenia (Kodeks
Karny. Komentarz, red.
Prof. Dr hab. A. G., prof.
Dr hab. K. W., 2019, L.).

Przechodząc do realiów
faktycznych niniejszej
sprawy, należy wskazać
iż J. M. poprzez umowę
leasingu nr (...) został
powierzony przez (...)
Sp. z o.o. pojazd P. (...)
o numerze VIN (...)
w rozumieniu art. 284
§ 2 k.k. Wobec braku
spłaty rat leasingowych
przedmiotowa umowa
została wypowiedziana a
J. M. otrzymała pisemne
wezwanie do wydania
przedmiotowego pojazdu
w dniu 24.08.2016 r.
W trakcie prowadzonego
postępowania
windykacyjnego jak i w
toczącym się przeciwko
niej postępowaniu
karnym, J. M.
konsekwentnie
wskazywała że wyzbyła się

przedmiotowego pojazdu poprzez oddanie go J. H.. J. M. wskazywała, iż wyraziła zgodę na oddanie przez oskarżonego samochodu P. (...) do komisju w ramach zabezpieczenia zaciągniętego zobowiązania.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdził, że oskarżony działając wspólnie w porozumieniu z J. M. dopuścił się czynu stypizowanego w art. 284 § 2 k.k. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż przedmiotowy pojazd nie jest własnością J. M., lecz jest objęty umową leasingu. Niemniej jednak działając za zgodą J. M. zaciągnął zobowiązanie, którego zabezpieczeniem był przedmiotowy pojazd. Wyzbycie się w ten sposób pojazdu niewątpliwie świadczyło o zamiarze oskarżonego jego przywłaszczenia w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. W zachowaniu oskarżonego przejawiał się zamiar zatrzymania przedmiotowego pojazdu na własność.

Po dokonaniu analizy zeznań świadków oraz nieosobowego materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji związanej z udzieleniem przedmiotowej umowy

<p>leasingu, Sąd uznał, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia</p>			

<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>J. H.</p>	<p>I</p>	<p>I</p>	<p>Wymierzając oskarżonemu karę za popełniony czyn, Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 § 1 k.k..</p> <p>Czyn z art. 284 § 2 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.</p> <p>Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Jest on osobą dorosłą, o wykształceniu średnim, zatem z pewnością zdawała sobie sprawę z przestępczego charakteru swoich czynów. Stąd stopień zawinienia należy ocenić jako znaczny. Jego działanie było umyślne.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości popełniony przez oskarżonego czynu w ocenie Sądu należało uznać za znaczny. Naruszone zostało istotne dobro jakim jest mienie. Oskarżony nie naprawił szkody wyrządzonej</p>

przestępstwem choćby w części.

J. H. jest osobą karaną.

Oskarżony jest obecnie osobą bezrobotną, ma na utrzymaniu małoletnią córkę.

Uwzględniając wszystkie te okoliczności Sąd uznał, iż wystarczającym będzie wymierzenie oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37a k.k., kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd stanął na stanowisku, że wskazany powyżej wymiar kary będzie dla oskarżonego z jednej strony wymiernie dolegliwy, a tym samym uświadomi oskarżonemu, że czyn jego spotkał się z wymiernym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżonego od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona

			<p>w powyższym wymiarze kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i każdorazowo spotkają się z wymierną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>
<i>II</i>	<i>I</i>	<p>Stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. w razie skazania Sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p> <p>W niniejszej sprawie Sądu uznał, że zasadnym będzie nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 2.146,31 zł. Kwota ta odpowiada aktualnemu zadłużeniu z tytułu przedmiotowej umowy leasingu, wynikającemu z zawartej w dniu 21.04.2017 r. ugody</p>	

		pomiędzy J. M. a (...) Sp. z o.o.	
5.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	Oskarżony jest osobą bezrobotną, niezamożną, ma na utrzymaniu małoletnią córkę, stąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego J. H. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.		

6. 1Podpis	